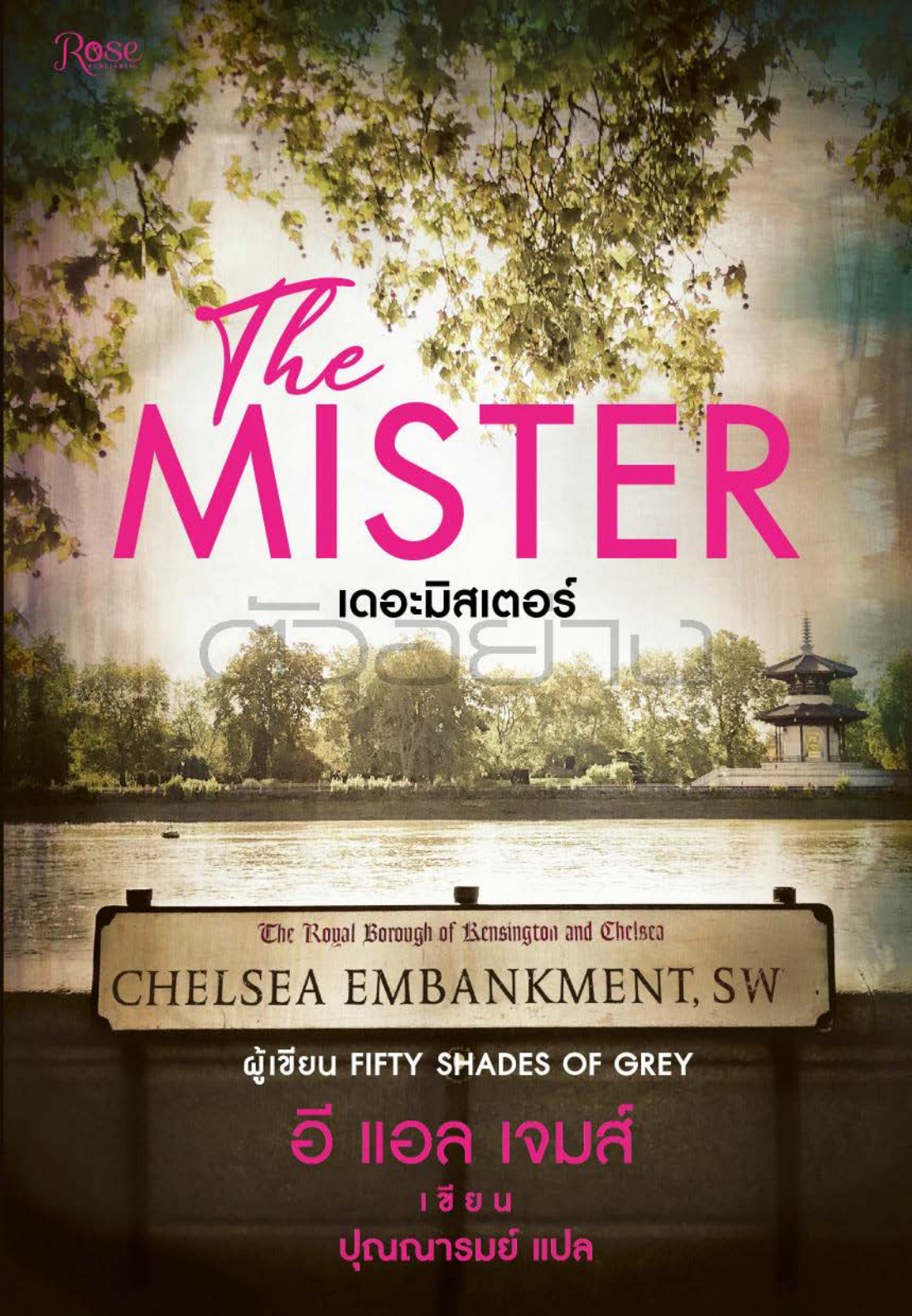

ผู้เขียน FIFTY SHADES OF GREY

อี แอล เจมส์

เขียน

ปุณณารมย์ แปล

ตัวอย่าง

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

The Mister

จัดพิมพ์โดย

Rose Publishing

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

Copyright © 2019 by Erika James Limited
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

เจมส์, อี แอล.
The Mister / อี แอล เจมส์ : เขียน ; ปุณณารมย์ : แปล จาก The Mister.— กรุงเทพฯ : โรสพับลิชชิ่ง อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.
(6), 546 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 103)

1. นวนิยายอเมริกัน. I. ปุณณารมย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ว7ด7 DDC 813.64
ISBN 978-616-18-3668-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล

บรรณาธิการ อมรรัตน์ คิริมนูญ • บรรณาธิการต้นฉบับ เพียงขวัญ ลักษณ์แสงวิไล
ศิลปกรรม ประภาวดี มุลิกรักษ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: http://www.naiin.com

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อ 08-5661-4621

The Mister

อี แอล เจมส์
เขียน

ปุณณารมย์
แปล

ตัวอย่าง

โรสพับลิชชิ่ง
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากที่อี แอล เจมส์ เคยสร้างสรรค์ซีรี่ส์ *Fifty Shades of Grey* จนโด่งดังไปทั่วโลก และทำให้ทุกคนตกหลุมรักมิสเตอร์เกรย์ไปแล้ว ตอนนี้เธอก็ได้รังสรรค์อีกหนึ่งผลงานที่จะทำให้คุณหลงใหลไปกับเสน่ห์ของมิสเตอร์แม็กซิม เหมือนกับที่อเลสเซียตกลงไปในบ่วงเสน่ห์ของเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

แต่หนทางข้างหน้าของทั้งสองช่างยากลำบาก ไหนจะความแตกต่างทางเชื้อชาติและชนชั้น แล้วยังจะมีเรื่องราวในอดีตที่ทั้งสองต่างเก็บซ่อนไว้ในใจ ซิลเดอเรลลายุคใหม่อย่างอเลสเซียจะฝ่าฟันอุปสรรคอย่างไรเพื่อให้ได้ครองคู่กับเจ้าชายผู้สูงศักดิ์ มาร่วมเอาใจช่วยเธอกันเถอะ

ตัวอย่าง

Rose PUBLISHING
พฤษภาคม 2563

แด่ เทีย เอลบา

ขอบคุณสำหรับคำสั่งสอน กำลังใจ มุกตลก และสติ

แต่ที่สำคัญที่สุดคือความรักจากคุณ

Daily

/ˈdālɪ/

คำนาม

ไม่เป็นทางการ

1. หนังสือพิมพ์ที่ตีพิมพ์ทุกวัน ยกเว้นวันอาทิตย์
   "การพิจารณาคดีประกาศใน *หนังสือพิมพ์รายวัน*
   ที่ได้รับความนิยมทุกฉบับ"

   สหราชอาณาจักร *ล้าสมัย*

2. ผู้หญิงที่ได้รับว่าจ้างให้ทำความสะอาดบ้านของคนอื่น
   เป็นประจำ
   "*แม่บ้านรายวัน*ของฉันมาทุกวัน..."

Oxford

บทนำ

ไม่ ไม่นะ ไม่เอา ไม่เอาดำๆ ไม่เอาความมืดอึดอัดนี่ ไม่เอาถุงพลาสติก ความตื่นตระหนกท่วมท้นในใจ รีดเค้นอากาศออกจากปอดเธอ *ฉันหายใจไม่ออก ฉันหายใจไม่ได้* รสชาติโลหะของความหวาดกลัวพุ่งขึ้นมาในคอหอย *ฉันต้องทำแบบนี้ มันเป็นทางเดียวเท่านั้น อยู่นิ่งๆ สงบใจไว้ ค่อยๆหายใจ หายใจตื้นๆเหมือนที่เขาบอก เรื่องนี้จะจบลงในไม่ช้า มันจะจบลง จากนั้นฉันก็จะเป็นอิสระ อิสระ อิสระ*

ไป ตอนนี้เลย วิ่ง วิ่งสิ วิ่ง ไป เธอวิ่งหน้าตั้งไม่เหลียวหลัง ความหวาดกลัวผลักดันให้เธอไปต่อขณะหลบบรรดานักช็อปยามดึกไม่กี่คนระหว่างการหลบหนี โชคเข้าข้างเธอ ประตูอัตโนมัติเปิดอยู่ เธอพุ่งตัวลอดของประดับตกแต่งสีสันฉูดฉาดตามเทศกาลแล้วผ่านประตูเข้าออกไปสู่ลานจอดรถ เธอวิ่งไปเรื่อยๆ ผ่านระหว่างรถที่จอดอยู่แล้วเข้าไปในดงต้นไม้ เธอวิ่งหนีเอาเป็นเอาตายไปตามเส้นทางดินเล็กๆ ทะลุผ่านพุ่มไม้หนามกิ่งไม้ขนาดเล็กมากมายฟาดหน้า เธอวิ่งต่อไปจนกระทั่งปอดแทบระเบิด *ไป ไปต่อ ไปสิ อย่าหยุด*

หนาว หนาวจังเลย หนาวเกินไปแล้ว ความเหนื่อยล้าเข้าปกคลุมสมองเธอให้พร่าเลือน ทั้งเหนื่อยล้าทั้งหนาวเหน็บ ลมพัดกระโชกผ่านป่า ผ่านเสื้อผ้า

เธอเข้าสู่กระดูก เธอขดตัวกลมอยู่ใต้พุ่มไม้และใช้มือเย็นจนแข็งรวบรวมใบไม้ร่วงมากองเป็นรัง เธอต้องนอน เธอนอนลงบนพื้นดินแข็งๆ เย็นเยียบเหนื่อยล้าเกินกว่าจะกลัวและร้องไห้คร่ำครวญ *คนอื่นๆ ล่ะ พวกเขาหนีไปได้หรือเปล่า* เธอหลับตาลง *พวกเขาหนีไปกันไหม ขอให้พวกเขาเป็นอิสระเถอะ ให้พวกเขาได้อบอุ่น...เรื่องมันกลายเป็นแบบนี้ได้ยังไงกันนะ*

เธอตื่นขึ้น เธอนอนอยู่ระหว่างถังขยะ ใช้กระดาษหนังสือพิมพ์กับกล่องกระดาษห่อตัว เธอตัวสั่นระริก เธอหนาวเหลือเกิน แต่เธอต้องไปต่อ เธอมีที่อยู่ ต้องขอบคุณพระเจ้าของนาน่าสำหรับที่อยู่ เธอคลี่แผ่นกระดาษด้วยนิ้วสั่นๆ นี่คือที่ที่เธอต้องไป ตอนนี้ ตอนนี้ *ตอนนี้*

เท้าก้าวเดินไปข้างหน้าทีละก้าว เดิน เธอทำได้เท่านี้ เดิน เดิน *เดิน* หลับอยู่ตรงช่องประตู ตื่นแล้วออกเดินต่อ เดิน เธอดื่มน้ำจากอ่างล้างมือในร้านแมคโดนัลด์ กลิ่นอาหารหอมยั่วใจเหลือเกิน

เธอหนาว เธอหิวจนแสบท้องไส้ เธอเดินไปเรื่อยๆ ไปตามแผนที่ แผนที่ที่ขโมยมา ขโมยมาจากร้านค้า ร้านค้าที่มีไฟกะพริบกับเพลงคริสต์มาส เธอถือเศษกระดาษเอาไว้ด้วยพละกำลังน้อยนิดที่มีเหลืออยู่ หลายวันที่ซ่อนไว้ในรองเท้าบู๊ตทำให้มันยับย่นและขาด *เหนื่อยจัง* เหนื่อยเหลือเกิน *สกปรก* ทั้งสกปรก หนาว และตื่นกลัว ที่นี่คือความหวังเดียวของเธอ เธอยกมือสั่นๆ ขึ้นแล้วกดลงบนกริ่งประตู

แม็กดากำลังรอเธออยู่ แม่ของเธอเขียนจดหมายมาเล่าเรื่องให้อีกฝ่ายรู้แล้ว หล่อนอ้าแขนสองข้างต้อนรับเธอ แล้วก็ผลุดตัวออกอย่างรวดเร็ว *พระเจ้า ยัยหนู เกิดอะไรขึ้นกับเธอ ฉันรอเธอมาตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว!*

บทที่ 1

เซ็กซ์ที่ไร้ความหมาย เรื่องนี้มีอะไรให้พูดถึงเยอะเลย ไม่มีข้อผูกมัด ไม่มีความคาดหวังใดๆ และไม่มีการผิดหวัง ผมแค่ต้องจำชื่อพวกเธอให้ได้ ครั้งหลังสุดนี่ใครนะ โจโจ้? จีน? โจดี้? ช่างเถอะ เธอเป็นคู่ขาไร้ชื่อช่างควรญครางทั้งบนเตียงและนอกเตียง ผมนอนจ้องเงาสะท้อนวิบไหวของแม่น้ำเทมส์บนเพดานเพราะนอนไม่หลับ กระสับกระส่ายเกินกว่าจะหลับลง

คืนนี้เป็นคาโรไลน์ เธอไม่เข้าหมวดคู่ขาไร้ชื่อ เธอจะไม่มีวันใช่ ผมคิดบ้าอะไรอยู่เนี่ย ผมหลับตาลงแล้วพยายามจะหยุดเสียงเบาๆที่ตั้งคำถามเรื่องการตัดสินใจนอนกับเพื่อนสนิท...อีกครั้ง เธอนอนหลับอยู่ข้างผม ร่างเพรียวของเธออาบแสงจันทร์สีเงินยวงของเดือนมกราคม ขาเรียวยาวเกี่ยวพันกับขาผม หัวเธออยู่บนอกผม

นี่มันผิด ผิดมากๆ ผมถูหน้าตัวเอง พยายามกำจัดความไม่พอใจในตัวเอง แล้วเธอก็ขยับตัวตื่นขึ้นมาจากการนอน เล็บที่ทำมาอย่างดีเล็บหนึ่งลากลงไปตามกล้ามเนื้อหน้าท้องผมก่อนไล้รอบสะดือ ผมรู้สึกได้ถึงรอยยิ้มง่วงๆ ขณะที่นิ้วมือเธอเลื่อนลงไปทางขนเพชร ผมจับมือเธอไว้แล้วยกมันขึ้นมาแตะริมฝีปาก “คืนเดียวเรายังก่อเรื่องไม่พออีกเหรอคาโร” ผมจูบทีละนิ้วเป็นการปลอบใจที่ปฏิเสธ ผมเหนื่อยและท้อใจกับความรู้สึกผิดซึ่งไม่เป็นที่ต้อนรับและยากจะจางหายที่กัดกินจิตใจ นี่คือ

คาโรไลน์นะ ให้ตายสิ เพื่อนสนิทผมและภรรยาของพี่ชายผม อดีตภรรยา

ไม่ ไม่ใช่อดีตภรรยา ภรรยาม่ายของเขาต่างหาก

มันน่าเศร้า เป็นคำที่ขาดความเห็นใจสำหรับเหตุการณ์น่าเศร้าแสนอ้างว้างนี้

"โธ่ แม็กซิม ได้โปรดเถอะ ทำให้ฉันลืมที" เธอกระซิบแล้วพรมจูบชื้นๆบนอกผม หลังจากสะบัดผมสีทองออกไปจากใบหน้าแล้วช้อนตามองผมผ่านขนตายาวๆ ดวงตาเธอวาววามด้วยความต้องการและความเศร้าโศก

ผมประคองใบหน้าน่ารักของเธอพลางสั่นหัว "เราไม่ควรทำ"

"อย่าสิ" เธอแตะนิ้วลงบนริมฝีปากผมให้เงียบ "ได้โปรดเถอะนะ ฉันต้องการมัน"

ผมคำรามเสียงต่ำ ผมต้องตกนรกแน่

"นะ" เธออ้อนวอน

แม่งเอ๊ย นี่ละนรก

แล้วเพราะผมเองก็เจ็บปวดเหมือนกัน เพราะผมก็คิดถึงเขาเหมือนกัน และคาโรไลน์คือความเชื่อมโยงของผมที่มีต่อเขา ริมฝีปากผมจึงประทับบนปากเธอแล้วก็ประคองเธอนอนลง

เมื่อผมตื่นขึ้นมาห้องก็เต็มไปด้วยแสงแดดสว่างไสวของฤดูหนาวที่ทำให้ผมต้องหรี่ตา ผมพลิกตัวแล้วก็โล่งอกที่คาโรไลน์จากไปแล้ว ทิ้งร่องรอยความร้าวรานใจไว้เบื้องหลัง และกระดาษโน้ตบนหมอน

มื้อค่ำคืนนี้กับแด็ดดี้ & แม่เลี้ยง?
มาเถอะนะ
พวกเขาเองก็เสียใจเหมือนกัน
รักนะ จุ๊บ

บัดซบ

ผมไม่อยากให้เป็นอย่างนี้เลย ผมหลับตาลง รู้สึกขอบคุณที่อยู่ตามลำพังบนเตียงตัวเอง และดีใจที่เราตัดสินใจกลับมาลอนดอนสองวันหลังพิธีฝังศพ ต่อให้มีกิจกรรมยามค่ำคืนเกิดขึ้นระหว่างเราก็เถอะ

มันเลยเถิดมาขนาดนี้ได้ยังไงกัน

แค่เหล้าก่อนนอนแก้วเดียว เธอพูดอย่างนั้น ผมมองเข้าไปในดวงตาสีฟ้าคู่โตปริ่มด้วยความเศร้าโศกแล้วก็รู้ว่าเธอต้องการอะไร มันเป็นสีหน้าเดียวกับที่เธอใช้มองผมในคืนที่เรารู้เรื่องอุบัติเหตุและการตายก่อนเวลาอันควรของคิต เป็นสีหน้าที่ผมต้านทานไม่ได้ เราเกือบจะทำลงไปหลายครั้งหลายหนแล้ว แต่คืนนั้นผมยอมจำนนต่อโชคชะตา และมีอะไรกับพี่สะใภ้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ตอนนี้เราทำมันอีกครั้งแล้ว ทั้งๆ ที่เพิ่งฝังคิตไปสองวันเท่านั้น

ผมนิ่วหน้าใส่เพดาน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผมเป็นตัวอย่างน่าสมเพชของมนุษย์ แต่ยังมีคาโรไลน์อีก อย่างน้อยเธอก็มีข้ออ้าง เธอกำลังโศก-เศร้าเสียใจ หวาดกลัวต่ออนาคตของตัวเอง และผมเป็นเพื่อนสนิทของเธอ เธอจะหันไปหาใครได้อีกในช่วงเวลาที่ต้องการใครสักคน ผมแค่เพิ่งจะขยายขอบเขต *การปลอบประโลม* แม่ม่ายที่กำลังเจ็บปวดเสียใจเท่านั้น

ผมมุ่ยหน้าพลางขยำกระดาษโน้ตแล้วโยนมันลงบนพื้นไม้จนกลิ้งไปอยู่ใต้โซฟาที่มีเสื้อผ้าผมกองอยู่เต็ม เงาสะท้อนของน้ำลอยอยู่เหนือศีรษะผม แสงสว่างกับความมืดดูจะเยาะเย้ยผม ก็เลยหลับตาปิดกั้นพวกมัน

คิตเป็นคนดี

คิต คิตที่รัก คนโปรดของทุกคน แม้แต่คาโรไลน์ ไม่ว่ายังไงเธอก็เลือกเขา มโนภาพศพสภาพเลวร้ายชวนหดหู่ของคิตนอนอยู่ใต้ผ้าคลุมที่ห้องดับจิตโรงพยาบาลปรากฏขึ้นในใจ ผมสูดหายใจลึกพยายามจะกำจัดความทรงจำ รู้สึกจุกในลำคอ เขาคู่ควรกับคนที่ดีกว่าคาโรที่รักกับผม น้องชายไม่เอาถ่าน เขาไม่สมควรได้รับ...การทรยศแบบนี้

ระยำจริง

นี่ผมพูดเล่นอะไรกัน

คาโรไลน์กับผมสมน้ำสมเนื้อกัน เธอเกาจุดที่ผมคัน ส่วนผมก็เกาให้เธอ เราทั้งคู่เป็นผู้ใหญ่ที่ยินยอมและเป็นอิสระตามหลักการ เธอชอบมัน ผมชอบมัน และมันคือสิ่งที่ผมทำได้ดีที่สุด การมีอะไรกับผู้หญิงมีเสน่ห์จนดึกดื่นค่อนคืน มันคือกิจกรรมสันทนาการสุดโปรดที่ช่วยให้ผมมีอะไรทำ...มีคนให้ทำ เรื่องอย่างว่าช่วยให้ผมแข็งแรง และท่ามกลางความกระหายรุนแรง ผมก็ได้เรียนรู้ทุกอย่างที่ควรรู้เกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่ง รู้ว่าจะทำให้เธอเหงื่อตกได้ยังไง และเธอหวีดร้องหรือร้องไห้เมื่อถึงจุดสุดยอด

คาโรไลน์เป็นพวกชอบร้องไห้

คาโรไลน์เพิ่งเสียสามีไป

เชี่ย

ส่วนผมก็เสียพี่ชายไป เสียแสงนำทางเดียวในชีวิตสองสามปีหลังนี้ไป

เชี่ย

พอหลับตาลงผมก็เห็นใบหน้าซีดเซียวแบบคนตายของคิตอีกครั้ง และการสูญเสียเขาไปทำให้ใจผมวูบโหวง

การสูญเสียที่ไม่มีอะไรเทียบได้

เพราะอะไรเขาถึงไปขี่มอเตอร์ไซค์ในคืนมืดมัวเหน็บหนาวแบบนั้นกัน มันเกินกว่าจะเข้าใจได้ คิตเป็น...*เคย*...เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนที่มีความสามารถและไว้ใจได้ เป็นท่านลอร์ดที่เชื่อถือได้ ระหว่างพวกเราสองคน คิตเป็นคนนำพาเกียรติยศมาสู่วงศ์ตระกูล ค้ำจุนเกียรติศักดิ์ของทางบ้าน และทำตัวมีความรับผิดชอบ เขามีงานในเมืองและบริหารธุรกิจสำคัญของครอบครัวไปพร้อมกัน เขาไม่ตัดสินใจอย่างหุนหันพลันแล่น เขาไม่ขับรถเหมือนคนบ้า เขาเป็นพี่ชายที่มีเหตุผล เป็นคนอุตสาหะ ไม่ถอยหนี เขาไม่ใช่คนอีลุ่ยฉุยแฉกแบบผม ผมคืออีกด้านของเหรียญคิต ความสามารถเฉพาะตัวของผมคือการเป็นแกะดำของครอบครัว ผมจัดการจนมั่นใจแล้วว่าไม่มีใครคาดหวังอะไรในตัวผม ตลอดไป

ผมลุกขึ้นนั่ง ห่อเหี่ยวใจอยู่ท่ามกลางแดดแผดจ้ายามเช้า ถึงเวลาต้องไปยิมชั้นใต้ดินแล้ว การวิ่ง เซ็กซ์ และการฟันดาบช่วยให้ผมแข็งแรง

ขณะที่เพลงจังหวะชวนเต้นกระหน่ำอยู่ในหูและเหงื่อไหลลงไปตามแผ่นหลัง ผมก็สูดอากาศเข้าปอด อาการปวดตุบตรงเท้าที่วิ่งอยู่บนลู่วิ่งทำให้สมองโล่งระหว่างที่ผมจดจ่อกับการผลักดันร่างกายให้ถึงขีดสุด ปกติแล้วตอนที่วิ่งผมจะมีสมาธิ และรู้สึกขอบคุณที่อย่างน้อยผมก็รู้สึกถึง *อะไรบางอย่าง* ต่อให้เป็นแค่ความรวดร้าวจากปอดและกล้ามเนื้อก็ตาม วันนี้ผมไม่อยากรู้สึกอะไรทั้งนั้น ไม่ใช่หลังจากสัปดาห์แห่งความบัดซบที่ผ่านมา ผมต้องการแค่ความรวดร้าวทางกายจากการออกแรงและความอดทน ไม่ใช่ความปวดร้าวจากการสูญเสีย

วิ่ง หายใจ วิ่ง หายใจ

อย่าคิดถึงคิต อย่าคิดถึงคาโรไลน์

วิ่ง วิ่ง วิ่ง

ขณะที่ผมคูลดาวน์ ลู่วิ่งก็ลดความเร็วลง แล้วผมก็วิ่งเหยาะๆ ตลอดระยะห้าไมล์สุดท้ายด้วยความเร็วสูง ยอมให้ความคิดรุมเร้าต่างๆ หวนกลับมา เป็นครั้งแรกในช่วงหลายปีที่ผมมีเรื่องสำคัญต้องทำมากมาย

ก่อนคิตตาย วันเวลาของผมใช้ไปกับการฟื้นตัวจากค่ำคืนก่อนหน้า และวางแผนทำอะไรสนุกๆ ในคืนถัดไป แค่นั้นแหละ นั่นละชีวิตผม ผมไม่ชอบดึงดูดความสนใจมายังชีวิตว่างเปล่าของตัวเอง แต่ในใจก็รู้ดีว่าตัวเองไม่เอาไหนเลย ตั้งแต่เข้าถึงกองทุนทรัสต์จำนวนมหาศาลตอนผมอายุยี่สิบเอ็ด ผมก็ไม่เคยทำงานจริงจังเลยสักครั้งเดียว ไม่เหมือนพี่ชาย เขาทำงานหนัก แต่ก็นะ เขาไม่มีทางเลือกนี่นา

ไม่ว่าอย่างไร ทุกวันนี้ก็ไม่เหมือนเดิมแล้ว ผมเป็นผู้จัดการมรดกตามพินัยกรรมของคิต เรื่องตลกชัดๆ ผมมั่นใจว่าการเลือก *ผม* เป็นเรื่องหัวเราะทีหลังดังกว่าของเขา แต่ในเมื่อเขาถูกฝังอยู่ในสุสานของครอบครัวแล้ว ก็ต้องอ่านพินัยกรรมและ...ปฏิบัติตาม

แถมคิตยังตายทั้งๆ ที่ไม่มีทายาทด้วย

ผมตัวสั่นขณะที่ลู่วิ่งหยุดนิ่ง ผมไม่อยากคิดถึงเรื่องที่เกี่ยวพันกับเรื่องพวกนั้น ผมยังไม่พร้อม

ผมคว้าโทรศัพท์ไอโฟนพลางเหวี่ยงผ้าขนหนูพาดคอ แล้ววิ่งเหยาะๆ

ขึ้นบันไดไปยังแฟลตของผมบนชั้นหก

ถอดเสื้อผ้าออกโยนทิ้งไว้ในห้องนอนแล้วเข้าห้องน้ำในตัว ขณะที่สระผมอยู่ใต้ฝักบัว ผมก็คิดว่าจะจัดการกับคาโรไลน์อย่างไรดี เรารู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก รู้เช่นเห็นชาติกันดี และมันดึงดูดเราเข้าหากัน เด็กโรงเรียนประจำอายุสิบสามปีสองคนที่พ่อแม่หย่าร้าง ตอนนั้นผมเป็นเด็กใหม่ เธอก็เลยคอยช่วยเหลือดูแล เรากลายเป็นเงาตามตัว เธอเป็นรักแรกของผมเสมอมา เป็นคนแรกที่ผมมีอะไรด้วย...การทำเรื่องอย่างว่าครั้งแรกที่เหลวเป๋วไม่เป็นท่า หลายปีต่อมาเธอก็เลือกพี่ชาย ไม่ใช่ผม แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น เราก็ยังเป็นเพื่อนที่ดีได้และไม่ยุ่งเกี่ยวกัน...จนกระทั่งคิตตาย

แม่งเอ๊ย มันต้องหยุด ผมไม่อยากและไม่ต้องการความยุ่งยาก ขณะที่โกนหนวด ดวงตาสีเขียวเคร่งขรึมก็มองตอบกลับมา *กับคาโรไลน์อย่าทำเสียเรื่อง เธอเป็นหนึ่งในเพื่อนไม่กี่คนของแก เธอเป็นเพื่อนสนิทของแก คุยกับเธอซะ ใช้เหตุผลกับเธอ เธอรู้ว่าเราเข้ากันไม่ได้* ผมพยักหน้ากับเงาสะท้อน รู้สึกว่าตัดสินใจเรื่องเธอได้มากขึ้น ก่อนเช็ดโฟมออกจากใบหน้า โยนผ้าขนหนูลงพื้นแล้วเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว ผมหยิบกางเกงยีนสีดำมาจากกองบนชั้นวาง แล้วก็โล่งอกที่เจอเสื้อเชิ้ตสีขาวเพิ่งรีดกับเสื้อตัวนอกสีดำที่เพิ่งซักแห้งมา วันนี้ผมต้องกินมื้อเที่ยงกับทนายความของครอบครัว ผมสวมรองเท้าบู๊ตแล้วคว้าเสื้อโค้ตมาสวมกันอากาศหนาวเย็นข้างนอก

เชี่ย นี่มันวันจันทร์นี่หว่า

ผมนึกได้ว่าแม่บ้านรายวันชาวโปแลนด์สูงวัยของผมที่ชื่อคริสตีน่าจะเข้ามาทำความสะอาดในเช้าวันนี้ ผมเอากระเป๋าเงินออกมาแล้ววางเงินสดไว้บนโต๊ะคอนโซลในห้องโถง เปิดระบบเตือนภัย แล้วเดินออกประตูหน้าล็อกประตูตามหลังก่อนเดินลงบันไดโดยไม่สนใจลิฟต์

เมื่อออกมาอยู่บนถนนทางเดินเชลซีเอ็มแบงก์เมนต์ ก็เห็นว่าอากาศแจ่มใสและหนาวเย็น มีแต่ไอน้ำจากลมหายใจเย็นแทบแข็งของผมที่ทำให้เสียบรรยากาศ ผมมองผ่านแม่น้ำเทมส์สีเทาหมองมัวไปยังเจดีย์สันติสุข[1] อีกฟากฝั่งแม่น้ำ นั่นคือสิ่งที่ผมต้องการ สันติสุขสักเล็กน้อย แต่

กว่าจะได้มาก็คงอีกนาน ผมหวังว่าจะได้คำตอบของคำถามบางเรื่องระหว่างมื้อกลางวัน ผมยกแขนขึ้นโบกแท็กซี่แล้วสั่งคนขับให้ไปย่านเมย์แฟร์

สำนักงานทนายความพาเวล มาร์มองต์ และฮอฟฟ์แมน เป็นทนายความที่ปรึกษาของครอบครัวมาตั้งแต่ ค.ศ. 1775 ตั้งอยู่บนถนนบรูกอันโอ่อ่าหรูหราสไตล์จอร์เจียน "ได้เวลาทำตัวเป็นผู้ใหญ่แล้ว" ผมงึมงำกับตัวเองพร้อมดันประตูไม้แกะสลักให้เปิด

"สายัณห์สวัสดิ์ค่ะ" พนักงานต้อนรับสาวยิ้มกว้าง ผิวสีโอลีฟแดงเรื่อเธอสวยในแบบสง่างาม ถ้าเป็นสถานการณ์ปกติผมคงจะได้เบอร์โทรศัพท์ของเธอมาภายในห้านาทีที่คุยกัน แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ผมมาที่นี่

"ผมมาพบมิสเตอร์ราชาตามนัดครับ"

"ขอทราบชื่อคุณด้วยค่ะ"

"แม็กซิม เทรเวเลียน"

ดวงตาเธอกวาดมองจอมอนิเตอร์ แล้วก็ลั่นศีรษะพลางนิ่วหน้า "เชิญนั่งก่อนนะคะ" เธอโบกมือไปทางเก้าอี้ยาวเชสเตอร์ฟิลด์หุ้มหนังสีน้ำตาลอ่อนสองตัวที่ตั้งอยู่ในห้องโถงกรุแผ่นไม้ ผมนั่งลงบนเก้าอี้ตัวใกล้ ๆ แล้วหยิบหนังสือพิมพ์ *ไฟแนนเชียลไทมส์* ฉบับเช้าวันนั้นขึ้นมา พนักงานต้อนรับพูดโทรศัพท์ด้วยท่าทางเร่งด่วนระหว่างที่ผมดูหน้าแรกแต่ไม่มีอะไรเข้าหัวเลย เมื่อผมเหลือบตาขึ้นก็เห็นราชากำลังออกมาต้อนรับผมด้วยตัวเอง เขาเดินผ่านประตูบานคู่มาแล้วยื่นมือออกมาข้างหนึ่ง

ผมยืนขึ้น

"ลอร์ดเทรเวทิค ผมขอแสดงความเสียใจกับการสูญเสียของคุณด้วยนะครับ" ราชาพูดขึ้นขณะที่เราจับมือทักทายกัน

---

[1] The London Peace Pagoda สร้างขึ้นในสวนสาธารณะแบตเทอร์ซีด้วยความร่วมแรงร่วมใจจากพระสงฆ์ แม่ชี และผู้เลื่อมใสในนิกายนิปปอนซัน เมียวโฮจิ เพื่อเป็นแท่นบูชาความสันติสุขตามคำปฏิญาณของผู้ก่อตั้งนิกายว่าจะสร้างเจดีย์ไว้ทั่วโลก หลังจากเกิดเหตุการณ์ระเบิดนิวเคลียร์ที่ฮิโรชิมะ สร้างเสร็จเมื่อปี 1985

"เรียกผมว่าเทรเวทิคเฉยๆ เถอะครับ" ผมตอบ "ผมยังไม่คุ้นกับบรรดาศักดิ์ของพี่ชาย"

ตอนนี้...เป็นบรรดาศักดิ์ *ของผม* แล้ว

"แน่นอนครับ" มิสเตอร์ราชาพยักหน้ารับอย่างสุภาพ เป็นการคล้อยตามที่ทำให้ผมรู้สึกรำคาญใจ "เชิญมากับผมเถอะครับ เราจะไปกินมื้อกลางวันกันในห้องอาหารสำหรับผู้บริหาร และผมขอบอกเลยว่าเรามีห้องเก็บเหล้าที่ดีที่สุดในลอนดอน"

ผมเหม่อมองเปลวไฟไหววิบของกองไฟที่คลับประจำในย่านเมย์แฟร์ด้วย ท่าทางเหมือนโดนสะกดจิต

เอิร์ลแห่งเทรเวทิค

ตอนนี้ นั่นคือผมเอง

ตอนที่ยังเด็กผมเคยอิจฉาบรรดาศักดิ์และสถานะในครอบครัวของพี่ชาย คิตเป็นลูกคนโปรดมาตั้งแต่เกิด โดยเฉพาะกับแม่ แต่ก็นะ เขาเป็นทายาทนี่ ไม่ใช่ตัวสำรอง รู้จักกันในนามไวส์เคานต์พอร์ธโทวานมาตั้งแต่เกิด คิตกลายเป็นเอิร์ลแห่งเทรเวทิคที่สิบสองตอนอายุยี่สิบเมื่อพ่อเสียชีวิตกะทันหัน พออายุยี่สิบแปดผมก็ได้เลขสิบสามนำโชคมาและถึงผมจะเคยละโมบอยากได้บรรดาศักดิ์และทุกอย่างที่มาพร้อมกับมัน แต่เมื่อตอนนี้มันเป็นของผมแล้ว ผมกลับรู้สึกเหมือนตัวเองบุกรุกเข้าไปอาณาเขตของพี่ชายยังไงชอบกล

แกมีอะไรกับเคาน์เตสของเขาเมื่อคืนนี้ ยิ่งกว่าบุกรุกเสียอีก

ผมรินวิสกี้เกล็นรอธทิสหนึ่งช็อตแล้วชูแก้วขึ้น "แด่ดวงวิญญาณ" ผมพูดเสียงแผ่วแล้วยิ้มเยาะ เกล็นรอธทิสคือวิสกี้ที่พ่อผมเลือก พี่ชายด้วย และนับจากวันนี้วิสกี้วินเทจปี 1992 นี่ก็จะเป็นของผมด้วย

ผมบอกชัดเจนไม่ได้ว่าตอนไหนที่ผมทำใจยอมรับการรับมรดกของคิตและตัวคิตเอง แต่มันเกิดขึ้นในช่วงปลายวัยรุ่นแล้ว เขามีบรรดาศักดิ์ เขาชนะใจสาว ส่วนผมก็ต้องยอมรับมัน แต่ตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของผมแล้ว ทุกอย่างเลย

แม้แต่เมียนาย อย่างน้อยก็เมื่อคืนละน่า

แต่น่าแปลกที่ในพินัยกรรมของเขา คิตไม่เตรียมการเพื่อคาโรไลน์เลย

ไม่มีอะไรเลย

นี่คือสิ่งที่เธอหวาดกลัว

เขาสะเพร่าขนาดนี้ได้อย่างไร เขาร่างพินัยกรรมใหม่เมื่อสี่เดือนก่อน แต่เขาไม่ได้เตรียมการเผื่อเธอเลย พวกเขาเพิ่งแต่งงานกันได้สองปีเท่านั้นเอง...

เขาคิดอะไรกันแน่

แน่นอนว่าเธออาจจะคัดค้านมัน ใครจะว่าเธอได้ล่ะ

ผมถูหน้าตัวเอง

ฉันจะทำยังไงดี

โทรศัพท์ผมสั่นเตือน

นายอยู่ไหน

เป็นข้อความจากคาโรไลน์

ผมปิดโทรศัพท์แล้วสั่งเครื่องดื่มเพิ่ม คืนนี้ผมไม่อยากเจอเธอ ผมอยากลืมเลือนตัวเองในตัวใครสักคน คนใหม่ ๆ คนที่ไม่มีความผูกพันกัน และผมคิดว่าจะพี้ยาด้วย ผมล้วงโทรศัพท์ออกมาแล้วเปิดแอปทินเดอร์

"แม็กซิม แฟลตนี่สวยน่าทึ่งจริง ๆ" เธอมองออกไปยังแม่น้ำเทมส์มืดสลัว ที่สะท้อนแสงจากเจดีย์สันติสุข ผมรับเสื้อแจ็กเก็ตของเธอมาแล้วพาดมันไว้กับพนักโซฟา

"เหล้าหรืออะไรที่แรงกว่านั้นมั้ย" ผมถาม เราจะไม่อยู่ในห้องรับแขกนานนักหรอก เธอปัดผมดำวาววามข้ามบ่า ดวงตาสีน้ำตาลเฮเซลที่วาดขอบตาดำจ้องมองผมอย่างแน่วแน่

เธอเลียริมฝีปากเคลือบสีพลางเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นก่อนถาม "อะไร

สวรรค์โปรดคริสตีน่าด้วยเถอะ

ผมเปิดไฟข้างเตียงจากผนังแล้วพาเธอเดินไปที่เตียง "หมุนตัวสิ"

เฮเธอร์ทำตามแต่โซเซนิดๆ บนรองเท้าส้นสูง "ใจเย็น" ผมจับบ่าเธอแล้วดึงเข้ามาแนบชิด ก่อนดันหน้าเธอหันมาหาเพื่อที่ผมจะได้เห็นดวงตาเธอ มันจ้องริมฝีปากผมเขม็ง แต่แล้วเธอก็เงยหน้าขึ้นหาผม ดวงตาเป็นประกาย แจ่มใส มุ่งมั่น มีสติมากพอ ผมชุกไซ้ลำคอเธอ ลิ้มรสผิวเนื้อนุ่มหอมด้วยลิ้น "ผมว่าถึงเวลานอนลงแล้วละ" ผมรูดซิปชุดกระโปรงสั้นสีแดงลงแล้วดึงมันออกจากบ่าเธอ ชะงักเมื่อหน้าอกช่วงบนที่ห่อหุ้มด้วยบราลูกไม้แดงเผยออกมา ผมไล้นิ้วโป้งไปบนผ้าลูกไม้ เธอครางเสียงต่ำพลางแอ่นหลังดันหน้าอกเข้าหามือผม

ใช่เลย

นิ้วโป้งผมสอดเข้าไปใต้เนื้อผ้าบอบบางแล้ววนรอบยอดอกที่แข็งตึงขึ้น พร้อมกับที่เธอควานมือมาด้านหลังหากระดุมกางเกงยีนผม "เรามีเวลาทั้งคืน" ผมพึมพำบอก แล้วปล่อยเธอก่อนก้าวถอยหลัง ให้ชุดเธอร่วงจากร่างลงไปกองบนพื้นข้างเท้า

กางเกงในจีสตริงสีแดงเผยให้เห็นบั้นท้ายได้รูปของเธอ

"หมุนตัวหน่อย ผมอยากเห็นคุณ"

เฮเธอร์สะบัดผมข้ามบ่าขณะที่หมุนตัวพร้อมส่งสายตาร้อนแรงมาให้ผม เธอมีหน้าอกที่งดงามที่สุด

ผมยิ้ม เธอก็ยิ้ม

แบบนี้ต้องสนุกแน่

เธอยื่นมือมาคว้าขอบเอวกางเกงยีนผมแล้วดึงแรงๆ จนหน้าอกงามๆ ของเธอกดแนบกับอกผม "จูบฉัน" เธอคำราม เสียงเธอต่ำอย่างเรียกร้อง เธอตวัดลิ้นเลียฟันตัวเอง แล้วร่างกายผมก็ตอบสนอง เป้าผมตุงขึ้นทันที

"ยินดีทำตามครับ มาดาม"

ผมประคองศีรษะเธอ นิ้วสอดไซ้เส้นผมนุ่มลื่น แล้วจูบเธออย่างรุนแรง เธอตอบสนอง ขยุ้มขยำเส้นผมเต็มมือขณะที่ลิ้นเราพันกัน เธอ

ที่แรงกว่านั้นเหรอคะ" เสียงเธอเชิญชวน "คุณดื่มอะไรล่ะ"

อา...เธอไม่เข้าใจความหมาย งั้นก็ไม่เอาโคเคน แต่เธอนำหน้าผมไปแล้ว ผมก้าวเข้าไปใกล้จนเธอต้องเงยหน้าขึ้นมอง ผมระมัดระวังไม่แตะต้องเธอ

"ผมไม่หิวน้ำ เฮเธอร์" ผมปรับเสียงลงต่ำ ดีใจที่จำชื่อเธอได้ เธอกลืนน้ำลาย แล้วริมฝีปากเธอก็เผยออก

"ฉันก็เหมือนกัน" เธอกระซิบ แล้วรอยยิ้มยั่วยวนก็แผ่ขึ้นมาถึงดวงตาเธอ

"คุณต้องการอะไร" ผมเฝ้ามองดวงตาเธอเลื่อนมาที่ปากผม มันคือคำเชิญ ผมหยุดนิ่งชั่วครู่ ให้แน่ใจว่าผมอ่านเธอได้ถูกต้อง ก่อนจะโน้มตัวลงไปจูบเธอ มันเป็นสัมผัสสั้นที่สุด เพียงริมฝีปากแตะริมฝีปาก แล้วก็ไม่ทำอะไร

"ฉันว่าคุณรู้ว่าฉันต้องการอะไรนะคะ" เธอยกมือขึ้นมาสอดนิ้วเข้าไปในเส้นผมแล้วดึงผมลงไปหาปากอบอุ่นเต็มใจของเธอ เธอมีรสชาติของบรั่นดีเจือด้วยกลิ่นบุหรี่จางๆ รสนี้มันน่าหงุดหงิด ผมจำไม่ได้ว่าเห็นเธอสูบบุหรี่ที่คลับ ผมดึงเธอเข้ามาแนบตัวอย่างหนักหน่วง มือข้างหนึ่งทาบบนเอวเธอ ในขณะที่อีกข้างเลื่อนลงไปยังส่วนโค้งล้นหลาม เธอเอวเล็กและมีหน้าอกใหญ่เต่งตึงที่กดแนบตัวผมอย่างเย้ายวน ผมอยากรู้ว่ามันรสชาติดีพอๆ กับที่ได้สัมผัสหรือเปล่า มือผมเลื่อนลงไปยังบั้นท้ายเธอขณะที่จูบอย่างลึกล้ำยิ่งขึ้น สำรวจปากกระตือรือร้นของเธอ

"*คุณ*ต้องการอะไร" ผมกระซิบถามแนบปากเธอ

"คุณ" เสียงเธอทั้งขาดห้วงและเร่งร้อน เธอเกิดอารมณ์แล้ว มากซะด้วย เธอเริ่มปลดกระดุมเสื้อผม ผมอยู่นิ่งๆ ขณะที่เธอถอดเสื้อออกจากบ่าแล้วปล่อยมันตกลงพื้น

จัดการเธอตรงนี้หรือบนเตียงดี ความสบายเป็นฝ่ายชนะ ผมเลยจับมือเธอ "มากับผม" ผมดึงเธออย่างนุ่มนวล แล้วเธอก็ตามผมออกจากห้องรับแขกไปตามทางเดินเข้าสู่ห้องนอน

ห้องเก็บเรียบร้อยแล้ว อย่างที่ผมรู้ว่ามันจะเป็น

หยุดก่อนเงยหน้ามองผมด้วยแววตาหื่นกระหาย ราวกับว่ามองเห็นผมในที่สุดและชอบสิ่งที่ได้เห็น จากนั้นริมฝีปากเธอก็ทาบบนปากผมอย่างเร่าร้อนอีกครั้ง

ให้ตายสิ เธอต้องการมันจริงๆ

นิ้วคล่องแคล่วเจอกระดุมเม็ดบนของกางเกงยีนผม แล้วเธอก็ดึงผมหัวเราะพลางคว้ามือนั้นไว้แล้วดันเธออย่างนุ่มนวลจนเราล้มลงไปบนเตียงทั้งคู่

เฮเธอร์ เธอชื่อเฮเธอร์ และเธอหลับอยู่ข้างๆ ผมเหลือบมองนาฬิกาข้างเตียง ตีห้าสิบห้านาที ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเอากับเธอก็มันดี แต่ตอนนี้ผมอยากให้เธอกลับไป ผมจะต้องนอนฟังเสียงหายใจแผ่วเบาของเธอไปอีกนานแค่ไหนกัน ที่จริงผมน่าจะไปที่แฟลตของเธอแทน ผมจะได้เป็นฝ่ายจากไป แต่บ้านผมใกล้กว่า และเราต่างก็อดทนไม่ไหว ขณะที่ผมจ้องมองเพดาน ผมก็ทบทวนค่ำคืนที่ผ่านมา พยายามนึกถึงรายละเอียดที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเธอ ถ้ามีละก็นะ เธอทำงานในธุรกิจโทรทัศน์ หรือ“เทลลี่”ตามที่เธอเรียก และเธอต้องไปทำงานในตอนเช้า แปลว่าเธอต้องไปในไม่ช้านี้สินะ เธออาศัยอยู่ในเขตพัตนีย์ เธอเซ็กซี่เร่าร้อน และเต็มใจ ใช่ เต็มใจสุดๆ เธอชอบท่าคว่ำหน้าระหว่างมีอะไรกัน และเงียบเวลาถึงจุดสุดยอด แถมยังมีปากเก่งกล้าที่รู้ดีว่าจะคืนชีพให้ผู้ชายที่หมดแรงแล้วได้ยังไง เจ้าหนูของผมขยับเพราะความทรงจำนั้น แล้วผมก็คิดว่าจะปลุกเธอขึ้นมาต่ออีกรอบดีหรือไม่ ผมสีเข้มของเธอแผ่อยู่บนหมอน สีหน้าเธอยามหลับดูสงบสุข ผมมองข้ามความอิจฉาที่เกิดจากความสงบสุขของเธอและสงสัยว่าถ้าได้รู้จักเธอมากกว่านี้ ผมจะมีความสงบสุขแบบเดียวกันนี้ไหม

ให้ตายสิ ผมอยากให้เธอไปๆสักที

นายมีปัญหาเรื่องความใกล้ชิดสนิทสนม เสียงตำหนิของคาโรไลน์ดังสะท้อนอยู่ในหัวผม

คาโรไลน์ ซวยละ

ข้อความโอดครวญสามข้อความและสายไม่ได้รับหลายสายจากคาโรไลน์

ทำให้ผมอารมณ์เสีย กางเกงยีนผมกองอยู่บนพื้น ผมล้วงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าหลัง เหลือบดูร่างที่หลับอยู่ข้าง ๆ ไม่ เธอไม่ขยับเลย ผมอ่านข้อความต่าง ๆ จากคาโรไลน์

นายอยู่ไหน
โทร.หาฉัน!
ทำปากยื่น

แม่คนนี้มีปัญหาอะไรนักนะ

เธอรู้ข้อตกลงอยู่แก่ใจ เธอรู้จักผมมานานพอแล้ว แค่นอนด้วยกันไม่ได้เปลี่ยนความรู้สึกที่ผมมีต่อเธอเลย ผมรักเธอ...ในแบบของตัวเอง แต่ก็เป็นในฐานะเพื่อน เพื่อนที่ดี

ผมนิ่วหน้า ไม่ได้โทร.หาเธอ ไม่อยากโทร. ผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไร

ชิ้ตลาด เสียงจากจิตสำนึกกระซิบด่า ผมจำเป็นต้องจัดการเรื่องนี้ให้เหมาะสม แสงสะท้อนจากแม่น้ำเทมส์เหนือศีรษะพลิ้วไหวไปมา ดูสบาย ๆ เป็นอิสระ เตือนให้ผมนึกถึงสิ่งที่สูญเสียไป

อิสรภาพ

และสิ่งที่ผมมีในเวลานี้

ความรับผิดชอบ

บ้าจริง

ความรู้สึกผิดเข้าครอบงำ เป็นความรู้สึกที่ไม่คุ้นเคยและไม่น่ายินดี คิตทำพินัยกรรมยกทุกสิ่งทุกอย่างให้ผม *ทุกสิ่งทุกอย่าง* ส่วนคาโรไลน์ไม่ได้อะไรจากมรดกของเขาเลย เธอเป็นพี่สะใภ้ผม และเราก็มีอะไรกัน ไม่แปลกที่ผมจะรู้สึกผิด ลึก ๆ ในใจผมรู้ว่าเธอเองก็เหมือนกัน มันคือสาเหตุที่เธอจากไปตอนกลางดึกโดยไม่ปลุกผม โดยไม่บอกลา ถ้าสาวข้างตัวผมจะทำแบบเดียวกันก็ดีสิ

ผมรีบพิมพ์คำตอบส่งไปให้คาโร

วันนี้ยุ่ง เธอโอเคไหม

มันเป็นเวลาตีห้า คาโรไลน์น่าจะหลับอยู่ ผมเลยรอด วันนี้ผมจะคุยกับเธอทีหลัง...ไม่ก็พรุ่งนี้

เฮเธอร์ขยับตัว แล้วเปลือกตาเธอก็ปรือขึ้น

“หวัดดี” เธอส่งยิ้มลังเลให้ ผมยิ้มตอบ แต่รอยยิ้มเธอเจื่อนลง “ฉันควรจะไปแล้ว” เธอบอก

“ไปเหรอ” ความหวังพองฟูขึ้นในอกผม “คุณไม่จำเป็นต้องไป” ผมพยายามจะไม่ให้ฟังดูไม่จริงใจ

“ต้องไปสิคะ ฉันมีงานต้องทำ และฉันไม่คิดว่าชุดเดรสสีแดงจะใส่เข้าออฟฟิศได้” เธอลุกขึ้นนั่งพลางดึงผ้าห่มไหมขึ้นมาปิดบังส่วนโค้งเว้า “เมื่อคืนมัน...ดีจริง ๆ แม็กซิม ถ้าฉันทิ้งเบอร์โทร.ไว้ คุณจะโทร.หาฉันไหมคะ ฉันชอบคุยโทรศัพท์มากกว่าข้อความบนทินเดอร์”

“โทร.สิ” ผมโกหกคล่องปาก ดึงเธอเข้ามาใกล้แล้วจูบอย่างอ่อนโยน เธอยิ้มเขินอาย ก่อนจะพันผ้าห่มรอบตัวอย่างแน่นหนาแล้วเริ่มเก็บเสื้อผ้าขึ้นจากพื้น

“ผมเรียกแท็กซี่ให้ไหม” ผมถาม

“ฉันเรียกอูเบอร์ได้”

“ผมจะทำเอง”

“โอเค ขอบคุณค่ะ ฉันจะไปพัตนีย์”

เธอบอกที่อยู่ให้รู้ ผมลุกขึ้นสวมกางเกงยีนที่ถอดไว้ แล้วล้วงโทรศัพท์ออกมา ออกจากห้องนอนให้เธอมีความเป็นส่วนตัว แปลกดีที่ผู้หญิงบางคนทำตัวแบบนี้ในเช้าวันต่อมา เขินอายและเงียบขรึม เธอไม่ใช่นางไซเรนช่างเรียกร้องหื่นกระหายในคืนก่อนอีกแล้ว

เมื่อผมเรียกรถเสร็จก็รอ จ้องมองข้ามแม่น้ำเทมส์อันมืดมิด พอเธอปรากฏตัวออกมาก็ส่งเศษกระดาษให้ผม “เบอร์โทร.ฉันค่ะ”

“ขอบคุณ” ผมสอดมันเข้าไปในกระเป๋าหลังของกางเกงยีน “รถของคุณจะมาถึงภายในห้านาที”

เธอยืนกระสับกระส่าย ความเขินอายหลังมีอะไรกันเริ่มเข้าครอบงำระหว่างที่เราเงียบกันทั้งคู่เธอก็สำรวจห้อง มองไปทุกที่ยกเว้นผม

“แฟลตนี่สวยนะคะ โปร่งโล่งด้วย” เธอชม ผมรู้ว่าเป็นการหาเรื่องมาคุยกันไม่ให้อึดอัดใจ เธอเห็นกีตาร์กับเปียโนของผม “คุณเล่นดนตรีด้วยเหรอ” เธอเดินไปทางเปียโนเบบี้แกรนด์

“ครับ”

“เพราะอย่างนี้เองคุณถึงได้ใช้มือเก่ง” เธอพูด ก่อนขมวดคิ้วเมื่อตระหนักว่าตัวเองพูดเสียงดัง แล้วแก้มเธอก็กลายเป็นสีชมพูมีเสน่ห์

“คุณเล่นดนตรีไหมครับ” ผมถาม ไม่สนใจคำพูดก่อนหน้านี้ของเธอ

“ไม่ค่ะ ฉันไม่เคยไปไกลกว่าการบรรเลงกลุ่มในช่วงปีสอง” ความโล่งใจช่วยให้ใบหน้าเธออ่อนโยนลง อาจเพราะผมไม่สนใจความเห็นเธอเรื่องมือผม “แล้วทั้งหมดนั่นล่ะคะ” เธอชี้ไปที่ชั้นต่าง ๆ กับเครื่องไอแมคบนโต๊ะทำงานที่มุมห้อง

“ผมเป็นดีเจ”

“เอ๊ะ”

“ครับ สองครั้งต่อเดือนที่คลับในโรงแรมฮอกซ์ตัน”

“ก็เลยมีแผ่นเสียงทั้งหมดนี้สินะคะ” เธอมองไปยังชั้นบนผนังที่เก็บคอลเล็กชั่นแผ่นเสียงของผม

ผมพยักหน้า

“เป็นช่างภาพด้วยเหรอคะ” เธอโบกมือหนึ่งไปยังภาพภูมิทัศน์ขาวดำที่แขวนบนผ้าใบขนาดใหญ่ในห้องรับแขก

“ครับ แล้วบางครั้งก็ไปอยู่อีกฝั่งของกล้อง”

เธอดูงง ๆ

“งานนายแบบ ส่วนใหญ่ก็ในนิตยสาร”

“อ่อ มิน่าล่ะ คุณเป็นผู้ชายที่เก่งหลายด้านเลย” เธอยิ้มกว้าง รู้สึกมั่นใจในตัวเองยิ่งกว่าเดิมอีกนิด ก็ควรอยู่ เธอเป็นเทพี

“เป็นเป็ดที่ทำนั่นนิดนี่หน่อยได้แบบผิวเผินมากกว่า” ผมตอบพร้อมยิ้มถ่อมตัว แล้วรอยยิ้มของเธอก็หายวับไป แทนที่ด้วยสีหน้าขมวดคิ้ว

ข้องใจ

"คุณมีปัญหารึเปล่าคะ" เธอถาม

ปัญหาอะไรล่ะ เธอพูดเรื่องอะไรกัน "ไม่ ไม่มีอะไร" โทรศัพท์ผมดังขึ้น และเป็นข้อความที่แจ้งให้รู้ว่ารถของเธอมาถึงแล้ว "ผมจะโทร.หาคุณนะ" ผมพูดขณะที่หยิบเสื้อแจ็กเก็ตของเธอขึ้นมากางช่วยเธอสวม

"ไม่ คุณไม่โทร.หรอก แต่อย่ากังวลเลย ยังไงสำหรับคุณก็เป็นแค่คู่นัดจากทินเดอร์อยู่แล้ว ฉันเองก็ได้สนุก"

"ผมก็เหมือนกัน" ผมจะไม่เถียงกับเธอ

ผมตามเธอไปที่ประตูหน้า "อยากให้ผมเดินลงไปส่งมั้ย"

"ไม่ค่ะ ขอบคุณ ฉันโตแล้ว ลาก่อน แม็กซิม ดีใจที่ได้รู้จักคุณนะคะ"

"เช่นกันครับ...เฮเธอร์"

"เยี่ยมเลย" เธอยิ้มกว้าง ดีใจที่ผมจำชื่อเธอได้ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่ยิ้มตอบเธอ "แบบนั้นดีกว่า" เธอบอก "ฉันหวังว่าคุณจะได้พบเจอสิ่งที่คุณกำลังมองหานะ" เธอเขย่งตัวขึ้นมาจูบแก้มผม หมุนตัวแล้วเดินโซเซบนรองเท้าส้นสูงไปทางลิฟต์ ผมนิ่วหน้าใส่ร่างที่เดินจากไป เฝ้ามองบั้นท้ายงามๆ ขยับไปมาใต้ชุดเดรสสีแดง

พบเจอสิ่งที่คุณกำลังมองหางั้นเหรอ หมายความว่าไงวะ

ผมมีทั้งหมดนี่แล้ว ผมเพิ่งได้คุณ พรุ่งนี้ก็จะเป็นคนอื่น ผมจะต้องการอะไรอีกล่ะ

ด้วยเหตุผลบางอย่าง คำพูดของเธอช่างกวนใจผม แต่ผมสลัดมันทิ้งแล้วกลับไปขึ้นเตียงอย่างโล่งอกที่เธอไปเสียที ขณะที่ถอดกางเกงยีนแล้วเลื่อนตัวขึ้นไปบนเตียง คำพูดท้าทายก่อนจากของเธอก็ดังสะท้อนอยู่ในใจผม

ฉันหวังว่าคุณจะได้พบเจอสิ่งที่คุณกำลังมองหานะ

คำพูดบ้านั่นมาจากไหนกัน

ผมเพิ่งรับมรดกเป็นทรัพย์สินที่ดินกว้างใหญ่ที่คอร์นวอลล์ ทรัพย์สินที่ดินในออกซฟอร์ดเชียร์ อีกแห่งในนอร์ทัมเบอร์แลนด์ และที่ดินเล็กๆ

ในลอนดอน แต่แลกมาด้วยอะไรล่ะ

ใบหน้าซีดเซียวไร้ชีวิตของคิตโผล่ขึ้นมาในจินตนาการ

บัดซบ

ตอนนี้มีผู้คนมากมายพึ่งพาผมแล้ว มากเกินไป มากเกินไปจริงๆ ทั้งเกษตรกรผู้เช่า แรงงานที่ดิน คนรับใช้ในบ้านสี่หลัง นักพัฒนาในเมย์แฟร์...

ห่าเอ๊ย

เลวมาก คิต เลวมากที่ตายไป

ผมหลับตาลงขณะที่ฝืนกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหล และคำพูดก่อนจากของเฮเธอร์ก็สะท้อนอยู่ในหัวขณะที่ผมผล็อยหลับไป

ตัวอย่าง

บทที่ 2

อเลสเซียชุกมือ ลึกเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกันหนาวตัวหนาของมีคาลพยายามจะทำให้นิ้วมืออุ่นขึ้น เธอหดคออยู่ใต้ผ้าพันคอขณะย่ำเท้าอย่างอิดโรยผ่านฝนฤดูหนาวเย็นเฉียบที่ตกปรอย ๆ ไปทางบล็อกอพาร์ตเมนต์บนถนนเชสซีเอ็มแบงก์เมนต์ วันนี้เป็นวันพุธ วันที่สองที่ไม่มีคริสตีน่าของเธอ และเธอกำลังมุ่งหน้ากลับไปยังอพาร์ตเมนต์ขนาดใหญ่ที่มีเปียโน

ถึงสภาพอากาศจะไม่ดี เธอกลับรู้สึกถึงความสำเร็จ เพราะเธอรอดพ้นมาจากการเดินทางด้วยรถไฟที่แน่นขนัดโดยไม่มีอาการวิตกกังวลที่เกิดเป็นประจำ เธอเริ่มเข้าใจว่าลอนดอนเป็นแบบนี้ มีคนเยอะเกินไป เสียงหนวกหูดังเกินไป และรถติดมากเกินไป แต่ที่แย่ที่สุดก็คือไม่มีใครคุยกับใครเลย เว้นแต่จะพูดว่า “ขอโทษนะ” ถ้าพวกเขาเบียดกระแทกเธอไม่ก็ “ช่วยขยับเข้าไปด้านในหน่อย” ทุกคนหลบอยู่หลังหนังสือพิมพ์ฟรีหรือฟังเพลงจากเฮดโฟน ไม่ก็จ้องโทรศัพท์หรือหนังสืออิเล็กทรอนิกส์หลีกเลี่ยงการสบตากัน

เช้าวันนั้นอเลสเซียโชคดีพอจะหาที่นั่งบนรถไฟได้ แต่ผู้หญิงข้าง ๆ เธอใช้เวลาเดินทางส่วนใหญ่กรี๊ดใส่โทรศัพท์เรื่องคืนออกเดตที่ล้มเหลว อเลสเซียไม่สนใจหล่อนและอ่านหนังสือพิมพ์ฟรีเพื่อฝึกภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น แต่เธอนึกอยากให้ตัวเองฟังเพลงผ่านเฮดโฟนได้แทนที่จะต้องได้ยินเสียงคร่ำครวญของผู้หญิงคนนี้ พอเธอหยุดอ่านก็หลับตาแล้วฝันกลางวันถึง

เทือกเขาใหญ่โตสง่างามมีหิมะและสัตว์เล็มหญ้ากระจัดกระจายไปทั่ว อากาศมีกลิ่นหอมของไธม์และมีเสียงหึ่งๆของผึ้ง เธอคิดถึงบ้าน เธอคิดถึงความสงบสุขและความเงียบ เธอคิดถึงแม่ และเธอคิดถึงเปียโนของเธอ

นิ้วเธอขยับอยู่ในกระเป๋าขณะที่คิดถึงเพลงอุ่นเครื่อง ได้ยินเสียงโน้ตดังชัดเจนอยู่ในใจและเห็นพวกมันเป็นสีสันสว่างไสว เธอเล่นมันนานขนาดไหนแล้วนะ ความตื่นเต้นก่อตัวขึ้นขณะที่เธอคิดว่าเปียโนรอเธออยู่ในอพาร์ตเมนต์

เธอเดินผ่านประตูทางเข้าอาคารเก่าไปยังลิฟต์ แทบควบคุมความกระตือรือร้นเอาไว้ไม่อยู่ จากนั้นก็ขึ้นไปยังอพาร์ตเมนต์ชั้นบนสุด ในเวลาไม่กี่ชั่วโมงของทุกวันจันทร์ พุธ และศุกร์ สถานที่ยอดเยี่ยมที่มีห้องโปร่งโล่ง พื้นไม้สีเข้ม และเปียโนเบบี้แกรนด์เป็นของเธอทั้งหมด เธอปลดล็อกประตู ยกมือจะปิดสัญญาณเตือนภัย แต่ก็ต้องประหลาดใจที่ไม่มีเสียงเตือนใดๆดังขึ้น ระบบอาจจะเสียไม่ก็ไม่ได้เปิดไว้ หรือว่า...*ไม่หรอกน่า* เธอตื่นตกใจว่าเจ้าของน่าจะอยู่บ้าน จึงพยายามเงี่ยหูฟังสัญญาณใดๆก็ตามที่บอกว่ามีคนอยู่ เธอยืนอยู่ในโถงทางเดินกว้างที่แขวนภาพถ่ายภูมิทัศน์ขาวดำหลายภาพ ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

มีเรอะ

ไม่ใช่สิ ต้อง"ดี" ภาษาอังกฤษต่างหาก คิดเป็นภาษาอังกฤษสิ ใครก็ตามที่อาศัยอยู่ที่นี่ต้องไปทำงานและลืมเปิดสัญญาณเตือนภัยแน่ๆ เธอไม่เคยได้เจอเจ้าของห้อง แต่เธอรู้ว่าเขามีหน้าที่การงานที่ดี เพราะอพาร์ตเมนต์ใหญ่โต ไม่อย่างนั้นเขาจะหามันมาได้อย่างไร เธอถอนใจ เขาอาจจะรวย แต่เขาเป็นคนขี้เกียจ เธอมาที่นี่สามครั้งแล้ว สองครั้งกับคริสตีน่าและทุกครั้งที่มาอพาร์ตเมนต์จะรกรุงรังจนต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงเก็บกวาดทำความสะอาด

ความหม่นหมองแพร่ผ่านช่องแสงบนหลังคาลงมาที่ปลายทางเดิน อเลสเซียเลยเปิดสวิตช์ให้โคมคริสตัลระย้าเหนือศีรษะสว่างขึ้นเพื่อส่องทางเดิน เธอปลดผ้าพันคอขนสัตว์แล้วแขวนมันกับเสื้อกันหนาวตัวหนาไว้ในตู้ข้างประตูหน้า ก่อนเอารองเท้าสนีกเกอร์คู่เก่าที่แม็กดาให้ออกมาจาก

ถุงช็อปปิ้งพลาสติก แล้วใส่มันหลังถอดรองเท้าบู๊ตกับถุงเท้าชื้น ๆ ออก รู้สึกขอบคุณที่พวกมันแห้งจนเท้าเย็นจนแทบแข็งของเธออุ่นขึ้น เสื้อแขนยาวเนื้อบางกับเสื้อยืดของเธอไม่เหมาะกับอากาศหนาวขนาดนี้ เธอถูแขนทั้งสองไว ๆ ให้มันหายชาพลางเดินทะลุผ่านห้องครัวเข้าไปในห้องซักรีดก่อนวางถุงช็อปปิ้งลงบนเคาน์เตอร์ เธอดึงเสื้อคลุมไนลอนยาวตัวหลวมที่คริสตีน่ายกให้เธอออกมาสวม แล้วพันผ้าพันคอสีฟ้าอ่อนรอบหัวกันไม่ให้ผมเปียหนา ๆ หลุดลุ่ย เอากระบะอุปกรณ์ทำความสะอาดออกมาจากตู้ติดผนังใต้อ่างล้างจาน แล้วคว้าตะกร้าผ้าบนเครื่องซักมาถือก่อนเดินตรงไปทางห้องนอน *ของเขา* ถ้าเธอเร่งมือ เธอจะทำความสะอาดอพาร์ตเมนต์เสร็จก่อนถึงเวลากลับและเปียโนจะเป็นของเธอพักหนึ่ง

เธอเปิดประตู แต่ก็ต้องตัวแข็งที่ออยู่ตรงช่องทางเข้า

เขาอยู่ที่นี่

ผู้ชายคนนั้น!

นอนคว่ำเปลือยกายหลับอยู่บนเตียงขนาดใหญ่ เธอนิ่งงันอย่างช็อก ๆ ระคนหลงใหลไปพร้อมกัน เท้าตรึงอยู่บนพื้นไม้ขณะที่จ้องตาไม่กะพริบ เขานอนเหยียดพาดขวางเตียงอยู่กลางผ้านวมขยุกขยุย แต่เปลือย...เปลือยมาก ๆ ใบหน้าเขาหันมาทางเธอแต่มีผมสีน้ำตาลยุ่งเหยิงปรกอยู่ แขนข้างหนึ่งอยู่ใต้หมอนที่หนุนศีรษะ แขนอีกข้างยื่นมาทางเธอ เขามีบ่ากว้างเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ต้นแขนเขามีรอยสักประณีตซับซ้อนที่บางส่วนถูกคลุมด้วยผ้าห่ม แผ่นหลังเขาตากแดดเป็นสีแทนที่ค่อย ๆ จางลงช่วงสะโพกแคบไปจนถึงบั้นท้ายตึงแน่น

บั้นท้าย

เขาแก้ผ้าอยู่!

ลาคูรีซ! (เปลือย!)

ซอต! (พระเจ้า!)

ขายาว ๆ มีกล้ามเนื้อของเขาอยู่ใต้กองผ้านวมสีเทาและผ้าปูที่นอนไหมสีเงิน เท้าเขายื่นออกมาจากขอบเตียง เขาขยับตัว กล้ามเนื้อบนแผ่นหลังขยับเป็นระลอก แล้วเปลือกตาเขาก็ลืมขึ้นเผยดวงตาสีเขียว

เลื่อนลอยแต่งดงาม อเลสเซียหยุดหายใจ แน่ใจว่าเขาจะต้องโกรธที่เธอทำให้ตื่น ดวงตาของทั้งสองสบกัน แต่เขากลับขยับตัวแล้วหันหน้าไปอีกทาง เขานิ่งไปแล้วหลับ เธอผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

ชีชีค ฮอติด! (ขอบคุณ พระเจ้า!)

เพราะความอับอายตกใจ เธอจึงย่องออกจากห้องนอน แล้วเผ่นไปตามทางเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นที่วางอุปกรณ์ทำความสะอาดไว้บนพื้น แล้วเริ่มไล่เก็บเสื้อผ้าที่เขาถอดทิ้งไว้

เขาอยู่ที่นี่เหรอ เขายังนอนอยู่ได้ยังไงกัน เวลานี้เนี่ยนะ

เขาไปทำงานสายแน่ๆ เลย

เธอเหลือบมองเปียโนด้วยความรู้สึกว่าถูกหักหลัง วันนี้เป็นวันที่เธอจะได้เล่น เมื่อวันจันทร์เธอไม่กล้า และเธออยากจะเล่นเหลือเกิน วันนี้ควรจะเป็นครั้งแรกแท้ๆ! เธอได้ยินเสียงเพลงพรีลูดอินซีไมเนอร์ของบาคนิ้วเธอเร่งรัวตามตัวโน้ต และเสียงดนตรีที่ก้องสะท้อนอยู่ในหัว เป็นสีแดงเหลือง และส้มสดใส เข้ากันกับความขุ่นเคืองไม่พอใจของเธออย่างสมบูรณ์แบบ เพลงบรรเลงถึงจุดไคลแมกซ์จากนั้นก็ผ่อนลงสู่ตอนจบขณะที่เธอโยนเสื้อยืดที่ถอดทิ้งไว้ลงในตะกร้าผ้าซัก

เพราะอะไรเขาถึงยังอยู่ที่นี่

เธอรู้ว่าความผิดหวังของตัวเองไม่มีเหตุผล นี่เป็นบ้านของเขา แต่การสนใจแต่ความผิดหวังของตัวเองช่วยให้เธอไม่ต้องคิดถึง *เขา* เขาเป็นผู้ชายเปลือยคนแรกที่เธอเคยเห็น ผู้ชายเปลือยที่มีดวงตาสีเขียวเจิดจ้าดวงตาที่มีสีของน้ำนิ่งลึกของแม่น้ำดรินในฤดูร้อน เธอขมวดคิ้วไม่อยากจะคิดถึงบ้าน เขาจ้องตรงมาที่เธอ ขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่ตื่น เธอยกตะกร้าผ้าแล้วย่องไปทางประตูห้องนอนเขา ก่อนหยุดดูว่าเขายังหลับอยู่หรือเปล่า เธอได้ยินเสียงน้ำจากฝักบัวในห้องน้ำ

เขาตื่นแล้ว!

เธอชั่งใจว่าจะออกจากอพาร์ตเมนต์ดีหรือไม่ แต่ก็ปัดความคิดนั้นทิ้งไป เธอต้องการงานนี้ ถ้าเธอออกไป เขาอาจจะไล่เธอออก

เธอเปิดประตูอย่างระมัดระวังแล้วฟังเสียงฮัมเพลงเรื่อยเปื่อยที่ก้อง